

חולין פרק א הכל שוחטין דף כב

בכל מקום שכתוב הבאת קרבן מן העוף
כתוב שיש להביא 'תור' או 'בן יונה' שהם
שתי מינים שונים של עופות.

בן יונה כשר רק קטן היות ובכל מקום כתוב
'בני יונה' ואין מקום אחד שכתוב 'מן בני
התורין ומן היונה' משמע שדווקא הקטנים
כשרים, תור כשר רק כשהוא גדול כשם
שבני יונה כשרים רק כשהם קטנים. יונים
כשרים מזמן שנבלע הדם בגופם שאם
תולשים מהם כנף נוזל דם עד זמן שהתחיל
צווארם להצהיב שפסולים שכתוב 'מן בני
היונה' ולא כל בני היונה למעט אלו
שהתחילו להגדיל, תורים שהתחיל צווארם
להצהיב עדיין פסולים עד שיזהיב שכתוב
'מן התורים' ולא כל התורים, נמצא שבזמן
הציהוב פסולים בשני המינים.

ר' זירא הסתפק באדם שאמר הרי עלי עולה
או מן התורים או מן בני היונה והביא בן
יונה ותור בזמן שצווארם מצהיב האם בזמן
זה נחשבים לברייה בפני עצמה לא גדולה
ולא קטנה והפסוק מיעט אותם שאינם
כשרים לא לתורים ולא לבני יונה, או שבזמן
זה הם ספק גדולים וספק קטנים ולכן אותו
אדם יצא ידי חובה או בתור או בבן יונה
והברייתא רק הסמיכה את דבריה על
הפסוק ונצרך למעט עופות 'נרבע' או 'נעבד'
שפסולים לקרבן. שכתוב בקרבן בהמה "כי
משחתם בהם מום במ" ולמדו שכל קרבן
שמום פוסל בו גם השחתה פוסלת בו שזה
גילוי עריות ושפיכות דמים ובעוף שאין
מום פוסל בו צריך פסוק מיוחד לפסול
נרבע ונעבד.